Lieta Nr.A420519111
SKA-650/2016

S P R I E D U M S

Rīgā 2016.gada 11.novembrī

Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesnesis J.Neimanis
tiesnese Dz.Amerika
tiesnese V.Kakste

piedaloties pieteicējas SIA „Gaujas koks" pārstāvim /pers. A/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc SIA „Gaujas koks" pieteikuma par Valsts ieņēmumu dienesta 2011.gada 26.aprīļa lēmuma Nr.22.4.6/29193 atcelšanu, sakarā ar SIA „Gaujas koks" kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2015.gada 13.novembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienests veica pieteicējas SIA „Gaujas koks" nodokļu auditu. Dienests konstatēja, ka pieteicēja 2008.gada jūlija – oktobra pievienotās vērtības nodokļa deklarācijās iekļāvusi kokmateriālu piegādēm no SIA „Nibuss" un kokmateriālu piegādēm SIA „Nibuss" piemēroto pievienotās vērtības nodokli. Pieteicēja 2008.gada peļņas vai zaudējumu aprēķinā norādīja izmaksas, kas cēlušās no darījumiem ar SIA „Nibuss".

[2] Dienests ieguva ziņas, ka SIA „Nibuss" nevarēja veikt pieteicējas deklarētos darījumus: SIA „Nibuss" amatpersona par saimniecisko darbību neko nevar paskaidrot, un nav identificējama persona, kura veica darījumus SIA „Nibuss" vārdā; SIA „Nibuss" izrakstītajās pavadzīmēs nav identificējama preču (kokmateriālu) izcelsme, kā arī to iekraušanas vieta; darījumu veikšanas brīdī SIA „Nibuss" nebija resursu saimnieciskās darbības veikšanai; veicot apsekošanu, noskaidrots, ka SIA „Nibuss" juridiskā adrese ir dzīvoklis, bet struktūrvienības nav reģistrētas.

Tādējādi dienests neatzina pieteicējas grāmatvedībā iegrāmatotos izdevumus darījumos ar SIA „Nibuss" un palielināja pieteicējas apliekamo ienākumu. Ar dienesta 2011.gada 26.aprīļa lēmumu pieteicējai noteiktas papildu uzņēmumu ienākuma nodokļa saistības.

[3] Pieteicēja iesniedza pieteikumu par administratīvā akta atcelšanu.

[4] Izskatot lietu apelācijas kārtībā, ar Administratīvās apgabaltiesas 2015.gada 13.novembra spriedumu pieteikums noraidīts. Tiesas spriedums citastarp pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[4.1] Pieteicēja ir gan pirkusi no SIA „Nibuss" kokmateriālus, gan arī pārdevusi SIA „Nibuss" zāģbaļķus 2008.gadā, gan arī 2007.gadā pieteicēja ir pirkusi kokmateriālus no SIA „Nibuss". Darījumu daudzums un apjoms norāda uz to, ka pieteicējai bija jāzina, kādos darījumos tā iesaistās. Kokmateriālu transporta pavadzīmēs, saskaņā ar kurām SIA „Nibuss" it kā ir pārdevusi pieteicējai kokmateriālus, nav norādīts ciršanas apliecinājuma datums un numurs, kā arī pavadzīmēm nav pievienota ciršanas apliecinājuma kopija. Tādējādi no lietā esošajām kokmateriālu transporta pavadzīmēm kokmateriālu izcelsme nav konstatējama. Norāde „no krautuves" neapliecina kokmateriālu legālu izcelsmi un neidentificē kokmateriālu iegūšanas vietu. Darījumos ar kokmateriāliem šāds apstāklis, proti, nepilnīgi noformēta kokmateriālu transporta pavadzīme, nevar palikt nepamanīts, jo tam ir būtiska nozīme kokmateriālu legālas izcelsmes pierādīšanā. Tā kā Latvijas Republikā nav atļauts veikt darījumus ar nelegāli iegūtiem kokmateriāliem, komersanta pienākums ir pārliecināties un pierādīt kokmateriālu legālu izcelsmi, fiksējot darījumu dokumentos attiecīgās ziņas. Tieši šādam nolūkam kokmateriālu transporta pavadzīmēs ir paredzēta speciāla aile ciršanas apliecinājuma datuma un numura norādīšanai. Strīdus darījumu veikšanas laikā bija spēkā Ministru kabineta 2005.gada 27.decembra noteikumi Nr.1038 „Noteikumi par pavadzīmēm ar Valsts ieņēmumu dienesta piešķirtiem numuriem" (turpmāk – noteikumi Nr.1038). Minēto noteikumu 9.^{1}1.apakšpunkts noteic, ka, noformējot pavadzīmi darījumos ar likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 13.^{2}panta otrajā daļā minētajiem kokmateriāliem, pavadzīmē norāda ciršanas apliecinājuma numuru un datumu, ja apaļkokus piegādā (pārvieto) persona, kura tos ieguvusi mežizstrādē, pamatojoties uz ciršanas apliecinājumu. Savukārt saskaņā ar likuma „Par koku un apaļo kokmateriālu uzskaiti

darījumos" 8.panta pirmo daļu koku vai apaļo kokmateriālu uzskaiti darījumos pagaidu vai pastāvīgajās uzglabāšanas vietās veic tādā veidā, lai varētu noteikt koku un apaļo kokmateriālu izcelsmi un apjomu, kā arī izsekot darījumu norisei. Ievērojot minēto, secināms, ka arī 2008.gadā, veicot darījumus ar kokmateriāliem, komersanta pienākums ir darījumu dokumentus noformēt tā, lai kvalificēta trešā persona spētu noteikt koku un apaļo kokmateriālu izcelsmi un apjomu, kā arī izsekot darījumu norisei. Kā jau iepriekš tika minēts, šādam nolūkam kokmateriālu transporta pavadzīmēs ir paredzēta aile ciršanas apliecinājuma datuma un numura norādīšanai. Līdz ar to nav pamatots pieteicējas iebildums par to, ka 2008.gadā bijušas citas (ne tik stingras) prasības kokmateriālu transporta pavadzīmju noformēšanā.

[4.2] Arī pieteicējas darbiniece /pers. B/ tiesas sēdē liecināja, ka kokmateriālu kravai ir pavadzīme un ciršanas apliecinājums. /pers. C/ liecināja, ka kokmateriālu izcelsme tiek pārbaudīta, pievienojot ciršanas apliecinājuma kopiju, vai arī bijis jābūt iesniegtiem līgumiem, no kuriem būtu konstatējams, kur iegādāti kokmateriāli. Savukārt /pers. D/ liecināja, ka kokmateriālu transporta pavadzīmēs tiek pārbaudītas visas ailes, lai pārliecinātos, ka ir norādītas visas nepieciešamās ziņas, proti, bankas kontu numuri, ciršanas apliecinājums, preces izsniedzēja un pārvadātāja dati. No minētajām liecībām secināms, ka pieteicējas darbiniekiem normatīvo aktu prasības bija zināmas. Ņemot vērā minēto, atzīstams, ka šajā gadījumā pieteicēja nav pārliecinājusies par to, vai SIA „Nibuss" vārdā izrakstītās pavadzīmes satur visus nepieciešamos rekvizītus. Pieteicējai bija jāpievērš uzmanība tam, ka SIA „Nibuss" vārdā izrakstītās pavadzīmes nepierāda kokmateriālu legālu izcelsmi, kas ir būtiska un acīmredzama nepilnība.

[4.3] Lietas materiālos ir pavadzīmes, no kurām izriet, ka pieteicēja SIA „Nibuss" it kā ir pārdevusi zāģbaļķus. Pieteicējas pavadzīmēs kā preču saņēmējs ir norādīts /pers. E/, preču saņēmēja bankas rekvizīti norādīti SIA „Latlik", bet preču izkraušanas vietas adrese Balvi, Bērzpils 69. SIA „Latlik" preču saņēmējas bankas rekvizīti ir pārsvītroti un norādīti SIA „Nibuss" rekvizīti, taču kā preču saņēmējs faktiski ir norādīts SIA „Latlik" darbinieks un kā preču izkraušanas vieta ir norādīta SIA „Latlik" struktūrvienība. No minētā secināms, ka pavadzīmēs uzrādīto preci faktiski ir iegādājusies SIA „Latlik". Pavadzīmēs kā preču saņēmējs ir norādīts /pers. F/ un saņēmēja rekvizīti SIA „Nibuss", bet kā preču izkraušanas vieta ir norādīta Balvi, Bērzpils 69, savukārt kā preču pārvadātājs – SIA „Latlik". Pavadzīmē kā preču saņēmējs norādīts /pers. F/, saņēmēja rekvizīti SIA „Latlik", kas ir pārsvītroti un aizstāti ar SIA „Nibuss" rekvizītiem, bet kā preču pārvadātājs ir norādīta SIA „Latlik", un preču izkraušanas vieta Balvi, Bērzpils 69. No lietā esošajiem konta izrakstiem redzams, ka pieteicējai bijuši noformēti darījumi arī ar SIA „Latlik". Ņemot vērā minēto, arī minētajos darījumu dokumentos ir konstatējamas būtiskas un acīmredzamas nepilnības. Konstatējot šādus ierakstus (turklāt vēl ar neatrunātiem labojumiem) darījumu dokumentos, pieteicējai bija jākļūst piesardzīgai, t.i., bija rūpīgi jāpārbauda darījumu dokumentos ietvertā informācija. Pieteicējai bija jāspēj atšķirt SIA „Latlik" un SIA „Nibuss" kā divus nesaistītus uzņēmumus, kas veic patstāvīgu uzņēmējdarbību. Šādi noformētiem darījumu dokumentiem bija jāizraisa zināmas šaubas, un pieteicējai bija jāveic darbības, lai šīs šaubas novērstu, ko izskatāmajā gadījumā pieteicēja nav darījusi. Līdz ar to atzīstams, ka lietā konstatētie apstākļi to kopsakarā, nav vērtējami kā nejauša sagadīšanās. Lietā konstatētajos apstākļos pieteicējai bija jāapzinās, ka tā iesaistās darījumos, kas vērsti uz krāpšanos ar nodokļiem.

[5] Pieteicēja iesniegusi kasācijas sūdzību par tiesas spriedumu. Kasācijas sūdzība pamatota ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[5.1] Tas, ka SIA „Nibuss" izrakstītās preču pavadzīmes nesatur visus nepieciešamos rekvizītus, liecina vienīgi par to, ka preču izsniedzējs nav ievērojis pavadzīmes noformēšanas noteikumus. Tas, ka lietā neatrodas pierādījumi, kas apliecinātu strīdus darījumos uzrādīto kokmateriālu legālu izcelsmi, norāda, ka, iespējams, nav bijušas izpildītas likuma "Par koku un apaļo kokmateriālu uzskaiti darījumos" noteiktās prasības. Savukārt tas, ka pavadzīmēs norādītā prece tika piegādāta SIA „Latlik" struktūrvienībā un to ir pieņēmis SIA „Latlik" darbinieks, liecina tikai par to, ka preču izkraušanas vietā bija nodarbināti SIA „Latlik" darbinieki un tā sakrīt ar SIA „Latlik" struktūrvienības adresi. Taču no minētajiem apstākļiem nav izdarāms secinājums, ka šie darījumi bijuši vērsti uz krāpšanos ar nodokļiem.

Tiesa secinājusi, ka pieteicēja zināja vai tai vajadzēja zināt, ka tās darījumi ar SIA „Nibuss" ir saistīti ar nodokļa izkrāpšanu, jo pieteicēja nav ievērojusi pienākumu pārliecināties un pierādīt tai piegādāto kokmateriālu legālu izcelsmi, t.i., lai darījuma dokumentos būtu norādīta kokmateriālu iegūšanas vieta un pievienots ciršanas apliecinājums.

Tādējādi tiesas secinājumi uzliek pienākumu pieteicējai pārbaudīt darījuma dalībnieka darbības tiesiskumu, kokmateriālu izcelsmi, taču šāds pienākums neizriet no tiesību normām un ir pretrunā ar nodokļa neitralitātes principu. Tiesa nepareizi piemērojusi noteikumu Nr.1038 9.[1]1.apakšpunktu un likuma „Par koku un apaļo kokmateriālu uzskaiti darījumos" 8.panta pirmo daļu, jo šīs normas neprasa pieteicējai pārbaudīt kokmateriālu legālu izcelsmi un fiksēt dokumentos kokmateriālu iegūšanas vietu. Arī Augstākā tiesa iepriekš jau ir atzinusi, ka nepilnības preču pavaddokumentos pašas par sevi nav iemesls liegt tiesības atskaitīt priekšnodokli, uzskatot, ka darījums nav noticis.

[5.2] Tiesa atzinusi, ka pieteicēja bija iesaistījusies nodokļa izkrāpšanā, tomēr tiesas spriedumā nav atrodams pierādījumu novērtējums un pamatojums, kādā veidā šī krāpšana izpaudusies un kādā shēmā iesaistījusies. Lietas materiālos atrodas SIA „Nibuss" iesniegtās pievienotās vērtības nodokļa deklarācijas par 2008.gada janvāri – oktobri un ir redzams, ka SIA „Nibuss" ir deklarējusi veiktos darījumus un aprēķinājusi maksājamos nodokļus.

Tiesas secinājums, ka lietā nav pierādījumu par darījumos norādīto kokmateriālu izcelsmi, ir pretēji īstenībai, jo lietā ir SIA „Nibuss" pievienotās vērtības nodokļa deklarācijām pievienotie kokmateriālu piegādātāju saraksti. Tā tiesa pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmo daļu.

[5.3] Tiesas secinājums, ka pavadzīmēs, ar kurām pieteicēja ir pārdevusi kokmateriālus SIA „Nibuss", kā preču saņēmējs ir norādīts SIA „Latlik" darbinieks /pers. E/ un preču izkraušanas vieta – SIA „Latlik" struktūrvienība, neizriet no lietas materiāliem. Tiesa nav norādījusi, uz kāda pamata tā secinājusi, ka /pers. E/ ir SIA „Latlik" darbinieks un preču izkraušanas vieta – SIA „Latlik" struktūrvienība. Tā tiesa pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 247.panta otro daļu.

[6] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāvis uzturēja iesniegto kasācijas sūdzību un papildus paskaidroja, ka noteikumu Nr.1038 9.[1]1.apakšpunkts nav piemērojams, ja kokmateriālus piegādā pārpircējs. Aplūkojamā situācijā darījumi tikuši kārtoti telefoniski, bet klātienē – ar kravas automašīnu šoferiem, kas piegādājuši baļķus un aizveduši projām sīkbaļķus, ko no pieteicējas iegādājās arī telefoniski.

Atbildētājas pārstāvis uz tiesas sēdi nebija ieradies, lai gan par tiesas sēdes vietu un laiku bija paziņots.

Motīvu daļa

[7] Darījumos ar kokmateriāliem un to pakalpojumiem starp apliekamām personām iekšzemē noteikta reversā pievienotās vērtības nodokļa maksāšanas un atskaitīšanas kārtība, t.i., ka pievienotās vērtības nodokli par kokmateriālu piegādi, kas veikta iekšzemē, valsts budžetā maksā kokmateriālu saņēmējs, ja kokmateriālu piegādātājs un kokmateriālu saņēmējs ir apliekamās personas. Šī kārtība izpaužas tā, ka kokmateriālu saņēmējs maksā piegādātājam rēķinā norādīto summu, pats kokmateriālu saņēmējs aprēķina pievienotās vērtības nodokli, iekļauj aprēķināto pievienotās vērtības nodokļa summu savā pievienotās vērtības nodokļa deklarācijā kā valsts budžetā maksājamo, un, ja iegādātās preces (saņemtie pakalpojumi) paredzēti preču vai pakalpojumu saņēmēja apliekamo darījumu nodrošināšanai, iekļauj aprēķināto pievienotās vērtības nodokļa summu savā pievienotās vērtības nodokļa deklarācijā kā atskaitāmo priekšnodokli.

Reversās pievienotās vērtības nodokļa maksāšanas un atskaitīšanas kārtības mērķis ir mazināt krāpšanos ar pievienotās vērtības nodokli, t.i., ka preču piegādātājs nepamatoti iegūst fiskālas priekšrocības, aprēķinot pievienotās vērtības nodokli, taču valsts budžetā to nesamaksājot. Reversā pievienotās vērtības nodokļa maksāšanas un atskaitīšanas kārtība nespēj pilnībā izslēgt krāpšanos ar pievienotās vērtības nodokli, tomēr to mazina, jo nodokļa maksātājs un priekšnodokļa tiesību izmantotājs ir viena persona. Vienlaikus reversā pievienotās vērtības nodokļa maksāšanas un atskaitīšanas kārtība nenovērš iespējamu krāpšanos ar citiem nodokļiem, tostarp, uzņēmumu ienākuma nodokli. Tā neatbrīvo nodokļu maksātāju no pienākumiem, kas tiek noteikti ar likumu „Par uzņēmumu ienākuma nodokli", likumu „Par grāmatvedību" un Gada pārskatu likumu. Tas ir pienākums grāmatvedībā iekļaut patiesus darījumus un no tiem izrietošos ieņēmumus un izdevumus atspoguļot uzņēmuma gada pārskatā.

[8] Gan uzņēmumu ienākuma nodokļa, gan pievienotās vērtības nodokļa aprēķinā tiek ņemti vērā vieni un tie paši attaisnojuma dokumenti (darījumu apliecinošie rēķini), uz abiem vienādi attiecas likuma „Par grāmatvedību" normas, arī 2.pants par patiesas informācijas atspoguļošanu grāmatvedībā un 7.panta pirmā daļa par ierakstu izdarīšanu grāmatvedības reģistros tikai saskaņā ar attaisnojuma dokumentiem. Abos gadījumos būtiska nozīme ir tam, vai persona darījuma rezultātā ir saņēmusi preces (pakalpojumus), ko tā izmantojusi savas saimnieciskās darbības nodrošināšanā. Tādēļ Augstākā tiesa ir atzinusi, ka, ja nodokļu administrācijai ir pamats apšaubīt, vai darījums faktiski noticis tieši ar attaisnojuma dokumentos minēto darījumu partneri, ir jānoskaidro, vai nodokļu maksātājs ir iesaistījies (vai arī apzinājies vai tam vajadzēja apzināties, ka tādējādi tas iesaistās) krāpšanā ar nodokļiem *(sk. Augstākās tiesas 2013.gada 12.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA–21/2013 19.punktu)*. Tādējādi arī reversās pievienotās vērtības nodokļa maksāšanas un atskaitīšanas kārtības piemērošanas gadījumā nodokļu administrācija var apšaubīt darījumu faktisko norisi tieši ar attaisnojuma dokumentos minēto darījumu partneri un šādu pierādījumu pietiekamības gadījumā nodokļu administrācija var koriģēt nodokļu maksātāja datus uzņēmumu ienākuma nodoklim.

[9] Aplūkojamā gadījumā tiesa novērtējusi pieteicējas rīcību darījumos ar SIA „Nibuss" kā negodprātīgu. Augstākās tiesas kā kasācijas instances tiesas kompetence liedz Augstākajai tiesai pārvērtēt lietas faktiskos apstākļus, sniedzot tiem citu novērtējumu, tomēr Augstākā tiesa var pārbaudīt, vai zemākas instances tiesa ir pareizi piemērojusi materiālās un procesuālās tiesību normas, kuru piemērošanas rezultātā ir veidojies zemākas instances tiesas sniegtais faktu novērtējums.

[10] Tiesa atzinusi, ka aplūkojamā situācijā ir būtiski, ka pieteicējai bija jāpievērš uzmanība tam, ka SIA „Nibuss" vārdā izrakstītās pavadzīmes nepierāda kokmateriālu legālu izcelsmi, jo šajās pavadzīmēs nebija norādīts ciršanas apliecinājuma numurs un datums, lai gan to prasīja noteikumu Nr.1038 9.^{1}1.apakšpunkts un likuma „Par koku un apaļo kokmateriālu uzskaiti darījumos" 8.panta pirmā daļa.

Likuma 8.panta pirmā daļa noteic, ka koku vai apaļo kokmateriālu uzskaiti darījumos pagaidu vai pastāvīgajās uzglabāšanas vietās veic tādā veidā, lai varētu noteikt koku un apaļo kokmateriālu izcelsmi un apjomu, kā arī izsekot darījumu norisei. Noteikumu Nr.1038 9.^{1}1.apakšpunkts noteic, ka pavadzīmē norāda ciršanas apliecinājuma numuru un datumu, ja apaļkokus piegādā (pārvieto) persona, kura tos ieguvusi mežizstrādē, pamatojoties uz ciršanas apliecinājumu. Ar jēdzienu "persona, kura tos ieguvusi mežizstrādē, pamatojoties uz ciršanas apliecinājumu" ir saprotama persona – meža īpašnieks vai tiesiskais valdītājs, kurai izsniegts ciršanas apliecinājums koksnes ražas ievākšanai jeb koku ciršanai mežā vai persona, kurai no ciršanas apliecinājuma izrietošās tiesības nodotas tālāk. Tādējādi šī norma paredz, ka pavadzīmē ir jānorāda ciršanas apliecinājuma numurs un datums, ja apaļkokus piegādā persona, kura, pamatojoties uz ciršanas apliecinājumu, veikusi koku ciršanu mežā.

Ja pēc koku ciršanas apaļkoki jau atsavināti, tad nākošai personai šādus datus pavadzīmē normas norādīt neprasa. Šāds secinājums izdarāms no Ministru kabineta noteikumiem, kas regulē koku un apaļo kokmateriālu uzskaiti. Ministru kabineta 2007.gada 6.novembra noteikumi Nr.744 „Noteikumi par koku un apaļo kokmateriālu uzskaiti" noteic, ka darījumu uzskaitei ar kokiem jānodrošina informācija par attaisnojuma dokumentu (datums, numurs, nosaukums), darījuma apjomu (koku apjomu) un cenu. Tam arī ir loģisks izskaidrojums, jo apaļkokus uzglabā krautuvē, t.i., to identifikācija pēc ciršanas apliecinājuma vēlāk vairs nav iespējama. Tādēļ Ministru kabinets ir izšķīries apaļo kokmateriālu izcelsmi un apjomu noteikt, kā arī darījumu norises izsekošanā vadīties pēc darījumu dokumentiem un apjoma uzmērīšanas. Ja faktiskie apjomi nesakrīt ar uzskaites reģistros norādītajiem, tiek piemērota soda nauda.

Arī likuma „Par koku un apaļo kokmateriālu uzskaiti darījumos" 9.panta pirmā daļa tādēļ noteic, ka persona, kas nav meža īpašnieks vai tiesiskais valdītājs, bet kas ieguvusi īpašumā kokus, ir atbildīga par cirsmā faktiski iegūto apaļo kokmateriālu apjomu.

Attiecinot iepriekš minēto uz aplūkojamās lietas ietvaros izdarītajiem zemākas instances tiesas secinājumiem par faktiem, Augstākā tiesa nonāk pie viedokļa, ka tiesa nepamatoti atzinusi, ka SIA „Nibuss" vārdā izrakstītajās pavadzīmēs iztrūkst rekvizīts – ciršanas apliecinājuma numurs un datums – un kas tādējādi nepierāda kokmateriālu legālu izcelsmi, kuru vajadzēja pamanīt pieteicējai.

[11] Vienlaikus Augstākā tiesa konstatē, ka zemākas instances tiesa nav aplūkojusi tādus pierādījumus par faktiem, kas raksturo pieteicēju un SIA „Nibuss" darījumu attiecības: darījumu attiecību nodibināšanas apstākļi, darījumu izpildes apstākļi, tostarp samaksas veikšanas kārtība, darījumu riska pārvaldība u.tml. Šajā sakarībā arī tiesai jāpamato ar pierādījumiem, ka pieteicēja zināja (vai vajadzēja zināt), ka zāģmateriālu piegādes SIA „Nibuss", jo tās saņēma SIA „Latlik", arī ietilpst nodokļa izkrāpšanas plānā.

[12] Lietā nav būtiskas nozīmes pierādījumiem par faktiem, ka SIA „Nibuss" ir deklarējusi pievienotās vērtības nodokļa deklarācijās veiktos darījumus. Darījuma deklarēšanas fakts nedz apstiprina, nedz noliedz, ka darījumi ir bijuši ar legālas izcelsmes kokmateriāliem un tie bijuši patiesi. Tas tikai dara zināmu nodokļu administrācijai, ka darījumi noformēti un kokmateriālu saņēmējam ir radušās pievienotās vērtības nodokļa saistības.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 129.[1]panta pirmās daļas 2.punktu, 348.panta 2.punktu un 351.pantu, Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments

n o s p r i e d a

Atcelt Administratīvās apgabaltiesas 2015.gada 13.novembra spriedumu un nodot lietu jaunai izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai.
Atmaksāt SIA „Gaujas koks" drošības naudu 71,14 *euro*.
Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnesis	J.Neimanis
Tiesnese	Dz.Amerika
Tiesnese	V.Kakste